

LA PLUJA, QUE S'HA POSAT LA VESTA DE L'ORAT DE LA CASA DEL CIM, SE M'ACOSTA TOTA DOLÇA,
EM DÓNA UN POM DE FLORS I EM DIU DE CERCAR EL NOM PER LES CLARIANES DE L'ALTRE
VOCABULARI

Jo sé el camí de la Casa Vermella
On viu l'orat que farga a mitjanit;
S'hi va pel clot on degoten les breees
D'un tronc alat, amb espurneigs d'estela,
I on pella el roc amb semença de griu.
En un trencall, entre esbarzers benignes,
Ja En Marbre, dret, us anomena clar;
El vostre nom s'esfulla per la timba,
Un bosc cremat us compta els anys, i els dies,
I Na Fontana us allarga les mans.
Seguiu enllà, on una rel dreçada
Com un serpent, despulla el llavi en plor
I els pits alçats amb blancors muntanyanes,
I us mira fosc, com l'agònica orada
Si el pescador l'enxarxa arran de moll.
A l'esvoranc, on folguen les fumeres
Quan ve l'estiu i el foc cobeja amant,
Us dóna el braç Na Canya mitjancera:
Salveu el grau; i adreçada la sella,
Tantost salpeu de la platja dels camps.
Fendiu els blats, i al palmell d'una cova
On llaura En vent i on N'Ombra lleva fruit,
descavalqueu. Ja Na Canya reposa
A l'entrecuix d'un rec; sols, amb la rosa
De l'estanyol, seguiu les nous de llum.
Sagna N'Escorça i sangloten les palles,
I els brins s'oregen als porxos d'En Cep;
I si els carbons disbauxen N'Atzavara,
La flor dels cims és N'Escuma que avança
I us dóna, escrits, els horòscops en creu.
Guanyeu el coll, i en tombant a la dreta,
Veureu, extrem, el Cap de mal passar.
La brisa frisa i embrossa les cledes,
N'Herba aforestada un sorraroll de guerra
I els fongs, cofats, escalen el barranc.
En Fred s'alzina i les pinyes s'escuen,
Na Boira us dóna el ram: ja sou a prop.
Canta N'Arbre tremós, al ple de muda,
Els tucs, nevats, vesteixen la cogulla,
I En Flum, joiós, pastoreja amb esclòps.
Ja ve Na Pluja i es posa el monocle
Per veure-hi just:

–*Vós sou En Tal, farà*

I us besa el front i el pit, i diu:

–*Bell home,*

Seguiu-me a mi.

I al ponent de la llosa

Que filtra el temps, us mostra on són els dalts.

–*Recordo el món plomós, quan era grua*

I ullava aigualls a la fira dels llamps.

He vist, reial, un ajust de meduses

I escoltat la campana de les dunes

Quan s'encrespa la lluna en el fossat.

I diu:

–*Ja som a la Casa Vermella:*

Grua, pluja o bruixot, jo só l'orat

Que cerqueu tots si foregeu la Meda,

Quan les bromes s'enfolquen a veremes

I el vi penetra, pubescent, la mar.

*–Que vols, danser? Saber si la Bellesa
És una en l'U? I la Bonesa? ¿L'U
Rael o rou? O l'antiga jovença!
Serviu, pillocs, l'amor, i en privadesa,
Del boll sobrer en feu gram per al comú.
I: –Els qui us narreu al quitrà de les places
O poliu rims a les planes del son,
Allibereu les egües a la platja!
I amb singes nous i amb clofolles de sol
Escriviu, purs, a les parets de l'aigua:
"A la conca dels mots espurna el Nom."*

Banyuls, setembre de 1959 - Cap d'Any de 1960

Foix, J. V. "La pluja, que s'ha posat la vesta de l'orat". Obres completes. Poesia I. Barcelona: Edicions 62, 1974